

Молодий комуніст

Орган Кіровоградського обласного ЛКСМУ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Виходить з 5 грудня 1939 р.

Субота, 21 липня 1984 року

№ 87 (3438).

Ціна 2 коп.

КОМСОМОЛЬЦЮ! НАША ТУРБОТА — ЖНИВА!

ПРАВОФЛАНГОВІ ХЛІБНОГО ПОЛЯ

Господар степового корабля

На сусідньому лані залісмосу гуркотіло кілька комбайнів, а на цьому полі господарював «Колос» Володимира Кушнірова — підбирав останні валки. Неподальок очікувала наповнення бункера комбайна зерном автомашини. Водій Іван Васильович Поляков раз по раз поглядав на комбайн, чекаючи умовного сигналу. І ось СК-6 подав голос, і машина зірвалася з місця. Золотим струмком потекла пшениця в її кузов.

Степовий велет плавню рушив уперед, а його господар, передавши управління помічнику Володимиру Воронову, вже йшов назустріч.

— А справиться ваш помічник? — запитує Володимир.

— Справиться. Хлопець він меткий і до техніки хист неабиякий має.

Ми розмовляємо з Володимиром край поля. Він охоче розповідає про себе, про тих, хто з ним працює, але поглядом постійно стежить за «Колосом». Хоч і довіряє помічнику, однак трохи хвилюється — все-таки перший раз живує Воронов.

Володимир Кушніров із роду хліборобського. Взірцем для нього, як і для його брата Аркадія та сестри Тетяни, є батько. Не один рік водив свого СК-3 полями колгоспу Петро Степанович. Тепер бригадиром тракторної бригади. Свою лкбів до техніки передав і синам. Володимир після закінчення Петрівської восьмирічної школи пішов навчатись у Кіровоградське МПТУ № 8, здобув там спеціальність екскаваторника. Одержав направлення в одну із ПМК Світловодська. Проте коли з дипломом у кишені прийшов після училища додому, зрозумів: звідси він нікуди не поїде. За два роки армійської служби рішення не змінилось, і в осені 1982 року прийшов хлопець у батькову бригаду. Спочатку працював підмінним, а невдовзі дали йому Т-40. Підвозив корми на молочнотоварній фермі, виконував інші сільськогосподарські роботи, однак на душі було якесь сум'яття. Запримітив Володимир на тракторному стані один старенький комбайн. Господаря в ньому не було, тож і стояв той самотньо на бригаді. Тоді і майнула думка: а чого б не довести його до пуття і в жнива вивести в поле?

Майже три місяці порався біля комбайна Кушніров. Зранку розвозив корми худобі, а після обіду поспішав на тракторний стан. Коли комбайн був повністю готовий, Володимир сказав батькові:

— Буду жнивувати.

Проблема з помічником теж швидко вирішилася: закінчував Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування брат Аркадій. Так з'явився сімейний екіпаж Кушнірових. І хоч Володимир у сім'ї молодший, очолив екіпаж він — цю машину знав, як свої п'ять пальців.

Віджнивували торік неоганго — намололи 6240 центнерів зерна. Збирали хліб у своєму господарстві, допомагали і сусідам із колгоспу імені Фрунзе. Отже, дебют був вдалим. Правда, сімейний екіпаж проіснував недовго — цього року Аркадій жниве самостійно.

Мій співрозмовник раптом тривожно глянув на поле. Комбайн стояв. Кинувши «зараз прийду», Кушніров поспішив до машини. Через кілька хвилин повернувся заспокоєний:

— Сьогодні була невелика поломка, тож Воронов і хвилюється: вирішив ще раз перевірити, чи все в порядку.

— Цей СК-6 з подрібнювачем, на якому працюю зараз, — продовжує Володимир, — одержав весною. Теж довелося біля нього потрудитися.

Гордо пливе по полю степовий велет. Майорить на ньому червоний прапор — це перехідний червоний прапор райкому комсомолу, який вручив позавчора комсомольсько-молодіжному екіпажу Володимира Кушнірова за високі щоденні намототи секретар обкому комсомолу Василь Тяглий. Приміром, тільки 18 липня екіпаж намолотив 514 центнерів пшениці. Такими ж ударними темпами продовжують свою роботу обидва Володимири і сьогодні.

О. СКИРТАНЬ,
спецкор «Молодого комуніста».

Колгосп імені К. Маркса, Новоукраїнський район.

Коли верстася номер, із Новоукраїнського райкому комсомолу повідомили: на «Колосі» Володимира Кушнірова запалала друга зірка: є вже 2292 центнери намолоченого збіжжя.

ПРЕС-ЦЕНТР ПОВІДОМЛЯЄ:

ПЕТРІВСЬКИЙ РАЙОН.

Тритисячний рубіж по намолотах переступив молодий комбайнер колгоспу «Росія» Василь Булава. Своїм СК-5 з площі 137,5 гектара він зібрав 3393 центнери зерна. Успішно трудиться і водій радгоспу «Петрівський» Анатолій Онкієнко. Комсомолец пе-

ревіз із поля на тік 3046 центнерів збіжжя.

СВІТЛОВДСЬКИЙ РАЙОН. Сімейний екіпаж у складі Василя Тихоновича і Федора Борзняків з колгоспу імені Леніна намолотив 1230 центнерів зерна. Слідом за ними йдуть сімейні екіпажі братів Івана та Володимира Харитоновичів із колгоспу імені В. Ульянова та Михайла й Євгена Мельників з колгоспу

імені Леніна (відповідно 1050 і 1040 центнерів).

БОБРИНЕЦЬКИЙ РАЙОН. Ударними темпами працює в радгоспі імені Куйбишева комсомольсько-молодіжний збирально-транспортний загін. Його групкомсорг Володимир Дуров, зібравши на площі 86 гектарів 2773 центнери зерна, очолює соціалістичне змагання в районі серед

екіпажів, що водять СК-5.

ОЛЕКСАНДРІЙСЬКИЙ РАЙОН. Брати Леонід і Віктор Михно з колгоспу імені Карла Маркса перевезли з поля на тік більше 400 центнерів збіжжя. У колгоспі імені Шевченка до тритисячного рубежу наближається сімейний екіпаж Аркадія Івановича і Володимира Муравйових. Вони намололи 2680 центнерів зерна.

ФОТОРЕПОРТАЖ

НАПРУГА ЖНИВНОГО ЛАНУ

Здається, лише вчора вперше сів за штурвал комбайна, спробував самостійно вести його жнивною загінкою, а вже сьогодні який рік стелиться до поля дорога дзвіною пісню жнив, бентежить пахощами стіглої хліба.

Його, Казамірова, вже величають Віктором Олександровичем. Він і досі соромиться од цього, бо ж, ставлячи високу мірку вимогливості, вважає себе якщо не новачком, то далеко не корифеєм хліборобського ремесла. Чи не тому завжди береться за будь-яку справу обережно, розсушливо? Чи не тому у переджнивну пору і

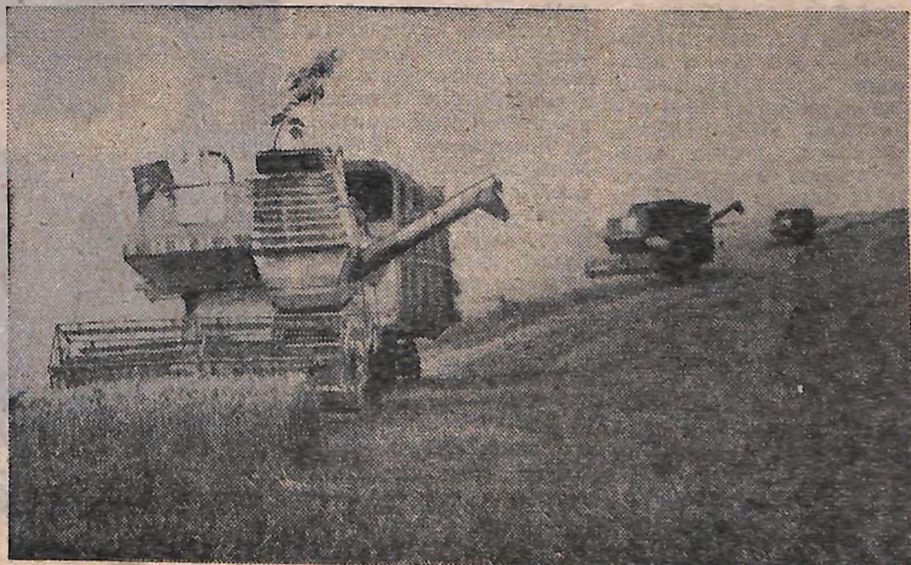
під час неї хвилюється не менше новобранця. Бо пора ця важка й відповідальна. Цього дня Віктор із своїм молодим помічником Володимиром Золотайком працював у жнивному загоні на 92-гектарному полі пшениці. Червоний вимпел «кращому жнивному екіпажу» прикрашав кабіну комбайна. Комбайна відбуксирували до бригадної майстерні. А от, «хай йому» залишилося зі мною на жнивному полі як німий докір тому, хто ремонтував мотор для комбайна.

Чітко, злагоджено працює збирально-транспорт-

ний загін колгоспу. Дев'ять комбайнів працює сьогодні на трьох полях господарства. Навантаження на кожен стано-

вить 155 гектарів. Бажання механізаторів єдине — зібрати врожай у найкоротші строки, високоякісно. Нині господарство вже відправило в державні засіки понад 500 тонн хліба.

По-ударному трудяться на транспортуванні зерна нового врожаю водії Кіровоградського АТП. 10064 Іван Петренко та

Ігор Боженко. На їх рахунок вже понад 200 тонн перевезеного хліба. Хвалить своїх підопічних десятикласницю Людю Педюру та Валентину Бесараб за током Катерина Михайлівна Конопенко.

Живий комплекс набирає темпів. Щоденний виробіток на комбайні постійно зростає. Нині він становить 10—11 гектарів на живий агрегат.

На знімках: ідуть жнива; комбайнер Володимир НОСЕНКО; школярка Людя ПЕДЮРА біля зернонавантажувача.

Текст і фото М. САВЕНКА.
Колгосп ім. Урицького, Компанієвський район.

ЗВЕЛИКОЮ увагою ознайомилися трудівники нашого господарства з опублікованою в пресі постановою ЦК КПРС «Про подальше поліпшення партійного керівництва комсомолом і підвищення його ролі в комуністичному вихованні молоді». В партійному документі наголошено на важливості активного залучення молоді до участі у вирішенні важливих народногосподарських завдань, соціалістичному змаганні. Партія ставить завдання постійно дбати про створення молодим робітникам, колгоспникам і спеціалістам умов для високопродуктивної праці, підвищення професійної майстерності та повноцінного відпочинку. Так, бо молоді — наше майбутнє. Думаю, що мене підтримає будь-який керівник господарства чи установи, підприємства чи організації, що нині без молодих рук не обійтись ніде. Сьогодні на селі ще не розв'язано проблему закріплення молоді. І вона ставиться тому, що юнаки і дівчата часом не хочуть працювати там, де народились, де вирости, звідки пішли в життя. Причини цього, гадаю, різні: і об'єктивні, і не зовсім, однак факт залишається фактом. Таке становище треба виправляти. Але як?

Твердо переконаний, що будь-який колектив починається з керівника. Завдання помер людини, вважаю, і для голови колгоспу, і для бригадира, і для будь-якого керівника — турбота про людину. Причому турбота не на словах, а на ділі. Скажімо, ланковий, бригадир, завідувач фермою, тобто безпосередній керівник колективу, повинен знати про кожного його члена буквально все: і про домашні справи, і навіть, якщо хочете, про особисті. Бо коли щось не клеїться в сім'ї чи якийсь тягар лежить на душі, тоді про нормальну самовіддачу роботу говорити важко. Людині потрібна допомога — тактовна, чуйна, своєчасна, особливо коли ця людина молода. Бо у такому віці будь-які невдачі, зриві значаться невинуватими трагедіями і добре слово старшого товариша стане в нагоді як ніколи.

У нашому господарстві працює багато молоді. Скажу відверто: останні три роки проблема з молодими кадрами у нас знята з порядку денного. Це не пуста похвала, бо нині всі бригади ланки повністю укомплектовані працівниками відповідних спеціальностей і питань, ким замінити людину, якщо та з поважних причин не з'явилась на роботу, не постає. Мені можуть зауважити, що перед іншими селами у нас є відсутня перевага, адже в Онкієвому розташоване сільське проф-

техучилище, яке готує механізаторів широкого профілю. Не відмовляюся: училище — це основна база підвищення колгоспу кваліфікованими кадрами. Але для того, щоб хлопці йшли працювати в господарство, потрібна систематична копінка робота з ними. Правління колгоспу домовилось з керівництвом СПТУ про те, щоб при можливості всі учні — уродженці сіл, що входять у колгосп «Победа», навчалися в одній групі. Так легше контролювати навчання юнаків, а партійні і комсомольські працівники, члени правління постійно бувають у училищі, цікавляться успіхами хлопців. Нам це не байдуже, бо росте нова зміна для нашого господарства.

ХЛІБОРОБСЬКОМУ РОДУ НЕМА ПЕРЕВОДУ

СЕЛО І МОЛОДЬ

Місцеве профтехучилище є вже завершеною ланкою у складному профорієнтаційному ланцюгу: дитячий садок — школа — ІПТУ. Як відомо, перші трудові навички дитина одержує ще в дошкільному віці. У нашому колгоспному дитсадку «Дюймовочка» зараз близько дев'яносто хлопчиків і дівчаток, і кожен з них, крім найменших, в міру сво-

дисті праці. Адже це завдання його турботам зелениють на грядці помідори чи огірки, соняшники чи морква. Маленька людина бачить велике таїнство природи. І хай діляночки ці вимірюються не лише кількома метрами, але чим можна виміряти оту незбагненну любов до рідної землі, яка зароджується в юному серці? Діти знають, що їхні батьки вирощують хліб, доглядають худобу, готують техніку до різних сільськогосподарських кампаній і з великою гордістю розповідають друзям про професію тата чи мамі. І я таким буду, як виросту, кажуть. Прислухайтесь до цих слів. Чи не звідси починається ота споконвічна хліборобська естафета, коли справу батьків продовжують діти? Оце «буду як мама» чи «буду як тато» — чи не найвища похвала батькам, бо якщо діти гордяться роботою рідних, значить, ті працюють з усією самовідданістю, на совість.

Отож переконаний — профорієнтацію треба починати ще з дитячого садка, і, насамперед, у сім'ї.

І ось учорашній малюк стає школярем. Разом з азами елементарної шкільної науки доводиться йому опанувати більш серйозніші трудові навички. Сприяють цьому уроки виробничого навчання та літня трудова чверть, коли кожний, хто призначений до праці з ранніх літ, допомагає господарству як може. Літо — пора гаряча, тут і жнива, і заготівля кормів, і догляд за просапними культурами. Робочі руки дуже потрібні, і поміч школярів неоціненні. Ог і зараз випасають кол-

за кермо — зпробувати свої сили. Звичайно, поряд буде досвідчений наставник з числа кращих наших механізаторів, водіїв.

Така цілеспрямована робота сприяє тому, що значна частина восьмикласників іде навчатись у профтехучилище. Близько сорока юнаків із Онкієвого та навколишніх сіл, що об'єднані у господарстві, щорічно стають першокурсниками СПТУ. Одержавши дипломи, майже всі приходять до нас, а після повернення з лав Радянської Армії залишається приблизно половина. Думаю, що залишаються ті, хто знайшов своє місце. Ще під час навчання уважно придивляємось до кожного. Сумлінним хлопцям довіряємо працювати помічником комбайнера на жнивях. А це вже неабияке довір'я.

Тим, хто після закінчення служби в армії залишається у колгоспі, виплачуємо матеріальну допомогу. От і цієї весни, відслуживши, прийшли у господарство Сергій Родичев, Олександр Рудань, Іван Малохатко. Ще раніше поповнили колгоспну сім'ю Валерій Пашенко, Володимир Піддубний. Усі вони одержали нову техніку, і це теж важливий напрям нашої роботи. Ми взагалі стараємось в міру можливостей вручати молодим нові машини. Для них це і високе довір'я, і відповідальність — спробуй працювати несумлінно, коли про тебе так турбуються.

Великий приклад подають своїм дітям і батьки. Є у нас чимало хліборобських династій. На цюгоричині живуть разом з батьками комбайнерами Анатолієм Миколайовичем Малоого, Георгієм Гавриловичем Шербою та Миколаєм Івановичем Катаном працівники помічників їхні сини Микола, Володимир і Микола. Відома в Онкієвому династія Жмурків. Батько — Микола Семенович і

старший син Микола працюють на тракторах К-700. Іхню трудову сім'ю скоро поповнить молодший Сашко, який здав документи у місцевого профтехучилища. Стежкою батька — колгоспного шофера Петра Васильовича Руданя пішов син Сашко. Отож, рівнятися є на кого! Дбаємо й про вирішення житлового питання. Колгосп багато будує для молодих сімей. Вісім будинок на вулиці Молодіжній уже заселено. Живуть у них сім'ї Поліських, Михайло — шофер, його дружина Люба — бухгалтер, Катанів — Микола — механізатор, Тамара — доярка, Максимуків, Олесь, ренків, Нікітченків та інших. Ще чотири будинки скоро стануть до ладу, почнуться будівництво нових трьох. Однак ми не маємо змоги будувати стільки житла, скільки необхідно — багато молодих сімей. Отож сприяємо тим, хто хоче будувати сам. Допомагаємо їм.

Є в нас, звичайно, й проблеми. Село велике, молоді багато, а школа — восьмирічна. Уже не раз ставили питання перед відповідними органами про відкриття в Онкієвому десятирічки. Надеємось, що справа вирішиться позитивно. Адже коли наші учні йдуть навчатись у сусідні села, колгосп по суті втрачає з ними зв'язки. Особливо це стосується дівчат. У цьому році при Онкієвському СПТУ почне діяти група по підготовці операторів машинного доіння. Наше господарство стане базовим.

У недалекому майбутньому постає проблема перевести на бригадну оплату праці кілька колективів. Поки що за таким методом у нас працює тракторна бригада №3. Результати радують. Всі роботи виконуються на високому організаційному і агротехнічному рівні, у стислі строки. Отож, експеримент почався вдало.

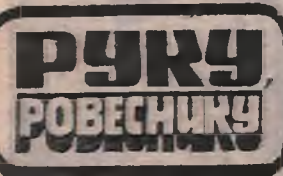
Плани у нас великі. І у їх виконання, вірю, внесуть вагомую частку молоді колгоспники — сьогоднішні і ті, що прийдуть працювати завтра.

І. ПАЛІЙ,

голова колгоспу «Победа».

Маловисківський р-йон.

КОЛИ ЗБИРАЮТЬСЯ ДРУЗИ

Як уже повідомлялося, в Кіровограді побували учасники міжнародного студентського походу по місцях революційної, бойової і трудової слави радянського народу, присвяченого 40-річчю визволення Радянської України від німецько-фашистських загарбників.

Неважко здогадатися, які слова найчастіше промовляли ці життєрадісні, повні сил та енергії хлопці і дівчата, що приїхали до Кіровограда аж із двадцяти семи країн світу. Звичайно ж, «мир», «дружба», «сонце», «солідарність», «друзі». Все цілком закономірно, адже учасники інтерпоходу стали ті, хто активно бореться за мирне небо над усією планетою.

Розповісти про маршрут і мету цієї своєрідної подорожі ми попросили начальника штабу походу Анатолія МУШТУКА:

— На початку липня до

Кієва прибули студенти-іноземці з Москви і Ташкента, Ленінграда і Львова, Києва і Новосибірська, а ще з Іркутська, Харкова, Ворошиловграда, Омська, Жданова... Майже всі вони — відмінники навчання, громадські активісти. Для них, хто вчиться в інших союзних республіках, знайомство з Україною було першим і суспільно значущим. І зараз суспільство великим захопленням з Києва ми взяли курс на Полтаву, Потім — Харків, Донецьк, Красnodон, Запоріжжя, Кіровоград і знову Київ.

Мета учасників інтерпоходу — побувати в багатьох місцях республіки, познайомитися з героїчним минулим і квітучим її сьогоденням, наочно пережити в мирнолюбності радянських людей. І хоч похід іще не завершено, можемо сказати впевнено: задуманого ми досягли.

Два дні перебування на кіровоградській землі було розписано, що називається, по хвилинках. Мітинг борців за мир змінювався зустріччю з ветеранами Великої Вітчизняної війни і праці, покладанням квітів і хвилиною мовчання біля могили Невідомого солдата на меморіальному кладовищі, а кількохгодинна

робота в сортосадку колгоспу імені Шевченка Кіровоградського району — екскурсією по місту, спортивними змаганнями, диспутами...

Враженнями діляться другокурсники Новосибірського електромеханічного інституту ТЕМЕРСУЛГІЙН ЕНХТАЙВАН і студент Ворошиловградського медичного інституту Мукука ГІЛЬБЕРТ ЧИТЕМБО.

Т. ЕНХТАЙВАН:

— Кіровоград — уже своє місто, через яке проліг наш маршрут. Важко передати словами все те, що ми побачили і зустріли! Не можу без хвилювання розповідати про зустріч із учасниками Великої Вітчизняної війни і ветеранами праці. Запам'ятався Олексій Миколайович Гриняков — такий дужий, солідний чоловік. Він розповідав про війну, котру пройшов від першого до останнього дня. На щастя, воєнних страхів я не знаю, правда, багато читала про них. Але розповідь Олексія Миколайовича примусила кожного з нас душею пережити кілька епізодів війни.

— Ви — студентка технічного вузу, де вчиться нелегко. Чим пояснити ваш вибір?

— Відома, в Улан-Баторі,

мені пропонували педагогічну роботу. Після школи працювала організатором у школі. Ніби і виходило все, але дуже подобалося, що технікою возитися. У нас у Монголії будується великий комплекс зв'язку. Так що трудитимусь там після закінчення інституту.

На знімку: наша гостя — студентка Іркутського педагогічного інституту, майбутня викладач російської мови ОТГОНЧУЛУУН ДОРЖИЙН (Монгольська Народна Республіка).

Фото Ф. ГОНЧАР.

гостинним краєм — Україною. Кожне місто, де ми побували, пам'ятіє по-своєму. А тут якраз випала можливість здобувати професію на батьківщині. Закінчив перший курс медичного інституту на «відмінно» і став учасником інтерпоходу. Хочу від імені всіх моїх нових друзів подякувати його організаторам за прекрасну можливість близько познайомитися з чудовим

Багато розповідали мої нові знайомі і про мітинг прихильників миру, в якому взяли участь учасники інтерпоходу, кіровоградські студенти, представники громадськості.

Кубинці Магаліс Кінделан, Агуєтні і Шрестці Гиржі із Непалу почастило особливо: діти народження у дівчат якраз співпали із перебуванням на Кіровоградщині.

Час пролетів швидко. Учасники міжнародного походу вирушили до останнього місця призначення — Корсунь-Шевченківського, Черкаської області. Попереду у них — нові знайомства, зустрічі, нові відкриття і враження.

Т. КУДРЯ,
спецкор «Молодого комунар».

32 ЛИПНЯ — ДЕНЬ ВІДРОДЖЕННЯ ПОЛЬЩІ

Історія
літератури—
історія
народу

Історія польської літератури свідчить про те, що вона була завжди насичена суспільно-політичними ідеями національно-визвольної боротьби народу, який протягом усього XIX століття не мав своєї держави. Тому польські письменники-класики створили образи героїв, позначених такими рисами національного характеру, як патріотизм, готовність до боротьби, гордість і мужність. Ці традиції відчутні і в прогресивній дитячій літературі, заснованими якої стали в XIX столітті Г. Сенкевич, Б. Прус, Е. Ожешко і М. Конопницька. Вже не перше покоління дітей читає відому новелу Г. Сенкевича «Янко-музикант», перекладену російським письменником В. Короленком. Доступний дітям і молоді його історичний роман «Хрестоносці», який у період окупації Польщі фашистами було заборонено, бо в книзі звучав заклик до боротьби слов'янських народів проти спільного ворога — хрестоносців.

Перекладено і твори для дітей видатного польського реаліста Болеслава Пруса (1847—1912). Це новели й оповідання «Літея», «Михалко», «Спрітська доля», які є в фондах наших бібліотек. У коло читання дітей і юнацтва ввійшли також вірші, поеми і балади Адама Міцкевича, перекладені багатьма мовами.

Найвидатнішим прогресивним письменником Польщі в період між першою і другою світовою війною став Януш Корчак. Його твори «Король Матіус Перший», «Коли я знову стану маленьким», «Слава», «Правила життя» так само, як, наприклад, твори Гайдара чи Сент-Екзюпері, однаково цікаві і дітям, і дорослим.

Сучасна дитяча література ПНР представлена багатьма іменами і жанрами. Серед улюблених письменників наших читачів — Ю. Тувім, Я. Бжехва, Я. Пшимаховський, А. Каменська та інші.

Близько сорока поетичних творів написав для дітей Ю. Тувім, він же переклав народні казки, твори Пушкіна, Маяковського і Маршака. Разом з Тувим створював своєрідну поетичну школу і Ян Бжехва, автор десятків фантастичних і веселих книжок поезії і прози, перекладач творів Горького, «Коники-Горбоко-

ника», книги оповідань Б. Ємельянова про Аркадія Гайдара.

Зовсім недавно пішов із життя Ярослав Івашкевич (1894—1980), лауреат Ленінської премії «За зміцнення миру між народами», автор 30-томного зібрання творів. П'ять років його життя минуло в Єлисаветграді, де він учився в гімназії, брав уроки музики в знаменитій школі Нейгаузі і слухав розповіді свого троюрідного брата Кароля Шимановського про музику, літературу, подорожі... Нещодавно в серії «Політична бібліотека школяра» вийшла книга його віршів.

Твори польських авторів чекають юних читачів у ці дні на виставках, присвячених 40-річчю визволення братньої Польщі. В ході бесід і оглядів бібліотекарі ознайомлять читачів з добрими традиціями інтернаціональних зв'язків слов'янських народів і літератур. Діти визнають про дружбу Міцкевича з декабристами і Пушкіним, про зв'язки діячів польської культури з нашим краєм, про перекладацьку діяльність польських і радянських літераторів.

А. КОРИНЬ,
заступник директора обласної бібліотеки для дітей імені А. Гайдара.

КА-НІ-КУ-ЛИ

ЇХ ОБ'ЄДНАЛА

ПІСНЯ

Зустрічі справжніх друзів не можуть перешкодити відстані і труднощі мандрівки, так вважають хлопчики та дівчатка з литовського міста Шауляй, які приїхали до своїх кіровоградських друзів.

Перше знайомство відбулося рік тому, коли на запрошення керівника дитячого хорового колективу Будинку вчителів, кандидата педагогічних наук, доцента кафедри музики Шауляйського педагогічного інституту імені Преїкшаса П. Й. Кевісаша діти піонерського хору «Іскорка» Будинку піонерів Ленінського району Кіровограда поїхали до Литви обмінятися досвідом мистецтва хорового співу на основі релятивної системи, яка широко застосовується в республіках Прибалтики.

Ця зустріч дала багато нашої «Іскорці». Діти двох колективів разом репетирували, давали концерти, здружилися.

Цілий рік школярі листувалися, розповідали один одному про успіхи своїх хорів, піонерських загонів, мріяли про майбутні зустрічі. І ось цей день настав...

За українським звичаєм литовських гостей зустрічали хлібом-сіллю.

Затамувавши подих, слухали кіровоградські любители хорового співу концерт шауляйських дітей. А потім литовські й українські народні пісні обидва колективи співали разом.

Гості познайомилися з містом.

А. РАСТРИГІНА,
керівник хору «Іскорка» Будинку піонерів Ленінського району м. Кіровограда.

МІСЛЯ
ВІСТУПУ«Чому свято
без святковості?»

Гострій критиці піддала газета ряд районних спортокомітетів і райкомів комсомолу за «серйозні упущення в підготовці значків ГПО в статті, опублікованій під таким заголовком 24 травня ц. р. Зокрема, вказувалося на прорахунки організаційного плану, в результаті яких Новоміргородський, Онуфріївський, Вільшанський райони переживають хронічні утруднення при комплектації збірних команд.

Як повідомив редакції перший секретар Онуфріївського райкому ЛКСМ України К. Данов, критика визнана правильною. Стаття «Чому свято без святковості?» обговорювалась на засіданні районного комітету по фізкультурі і спорту. Відбулася зміна керівництва райспортокомітету. Вживаються заходи з тим, щоб виправити становище.

Стаття була обговорена на розширеній нараді працівників Вільшанського райкому комсомолу та секретарів комсомольських організацій колгоспів. Про це повідомив другий секретар райкому В. Троянський.

НА ІДЕОЛОГІЧНИХ РУБЕЖАХ

Смерть масовим тиражем

[Закінчення. Поч.
у №№ 80, 82 і 83 за 5, 10, 12
липня ц. р.]

«Автор цієї книги — абиця. Якби не цей «посібник», мій син міг би ще жити і справитися зі своїми труднощами, — сказав батько Патріка Бонді. — Ця страшна книга має бути заборонена».

Що ж ми чули у відповідь на справедливі законні вимоги? Батько загублого юнака почав громадянську кампанію з вимогою заборонити продавати керівництво для самовбивць. Його активно підтримав міністр охорони здоров'я країни комуніст Жак Раліт, який назвав книгу мерзеною. Тим часом видавець А. Морі став у позу гуманіста. За його словами, ніяких докорів сумління він не відчу-

ває, навпаки, мозаля, керувався благородними намірами — допомогти потенційним самовбивцям покінчити з собою способом, що не принижує людської гідності».

Мабуть, цинічніше і відвертіше не скажеш. У «військовому суспільстві» — все вільне. Якщо тобі недоступне право на працю, найбільш підходяще для тебе право, яким ти ще можеш скористатися, — це право отруїтися. Більше того, в Морі знайшлося чимало захисників, які апелюють до «високих матерій», а саме до «прав» людини на власну смерть, здійсненню якої «вільне суспільство» нібито повинно всіляко сприяти.

Не менш жахливий і такий факт, коли на звернення міністра охорони здоров'я Франції комуніста

Жака Раліта в міністерство юстиції про прискорення «вилучення «посібника» з продажу сам міністр юстиції (!) дав категоричну відмову. «Можливість самогубства, — заявив він, — є невід'ємною частиною особистої свободи людини, і подібна публікація не порушує французьких законів».

Особиста свобода людини, що це?

Свобода — це можливість здійснити вибір, прийняти рішення і втілити його в життя без примусу і самотійності. Свобода неможлива без самовизначення,

йдеться про індивідуума чи соціальну групу. Лише в тому випадку, коли індивідум або соціальна група людей мають нічим не стримувану можливість самовираження — фізично, емоційно, розумово, духовно — лише в цьому випадку можна говорити про існування свободи.

Але свобода — сама по собі це не абсолютно досконале, абстрактне поняття, вона потребує конкретизації. Коли свобода думки і вибору веде до негідних, аморальних, небезпечних чи згубних для людини і суспільства наслідків, свобода зникає, поступаючись місцем обмеженню. Це — елементарна логіка людського співжиття.

С. КИЧИГІН,
журналіст-міжнародник.

В ОСТАННІ РОКИ У США РІЗКО ПОСИЛИЛАСЯ ДИСКРИМІНАЦІЯ «КОЛЬОРОВИХ». УСУПЕРЕЧ ПОЛОЖЕННЮ ЗАКЛЮЧНОГО АКТУ НАРАДИ В ХЕЛЬСІНКІ ПРО ДОТРИМАННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ «БЕЗ РОЗРІЗНЕННЯ РАСИ».

Куклускланівці штату Коннектикут влаштували мітинг прямо на сходах муніципалітету Мерідена і почувалися в повній безпеці за щільним кордоном поліцейських.

Чорношкірі американці Майамі вийшли на вулиці міста, щоб висловити своє обурення відверто расистською політикою місцевих властей. Так власті розпорошилися з учасниками демонстрації.

Фото ТАРС.

З ТЕЛЕТАЙПНОЇ
СТРИЧКИ
ТАРС

В атмосфері
трудового
піднесення

ГАВАНА. В атмосфері трудового піднесення і загального ентузіазму кубинська провінція Сьєнфегос зустрічає наступний День національного повстання. Керівники підприємств і будов, аграрно-промислових комплексів і сільськогосподарських кооперативів рапортують про дострокове виконання і перевиконання виробничих зобов'язань, взятих до національного свята, яке відзначається 26 липня.

У ці передсвяткові дні в багатьох муніципаліях провінції відкриваються нові школи, лікарні, магазини, стадіони і туристські центри. Напередодні свята електрифіковано ряд віддалених селищ. Багато з них уперше одержали також прямий телефонний зв'язок з столицею та іншими містами острова Свободи.

У тісному
співробітництві

ВАРШАВА. Верстатобудівники Польщі вповнено нагромачують темпи виробництва різного устаткування, призначеного для зарубіжних замовників. Тепер продукція цієї важливої галузі народного господарства ПНР поставляється більш як у 80 країн, і в тому числі в Радянський Союз.

Навіть тепер, у складний період скорочення попиту на світових ринках, польська промисловість продовжує збільшувати випуск верстатів для металобробки, комплектного устаткування для автоматизованих ліній, а також окремих вузлів і агрегатів. Про це свідчить такий факт. За даними міністерства зовнішньої торгівлі ПНР, експорт польських верстатів за останні роки збільшився в чотири рази. Це стало можливим завдяки участі Польщі в реалізації комплексної Програми соціалістичної економічної інтеграції країн — членів РЕВ, тісної взаємодії з спеціалістами братніх країн,

ДО 40-РІЧЧЯ ВЕЛИКОЇ ПЕРЕМОГИ:
СИНИ, ДОСТОЙНІ БАТЬКІВ

Присяга на вірність Вітчизні

ЛЕНІНГРАДСЬКИЙ ВІЙСЬКОВИЙ ОКРУГ. Рівними рядами, повзводно вишикувалися воїни Н-ської частини. Один за одним виходять із строю молоді солдати для прийняття військової присяги.

Так почалося для вчорашніх робітників і колгоспників виконання однієї з основних статей Конституції: «Захист Батьківщини — священний обов'язок кожного громадянина СРСР».

На знімку: прийняття присяги.

Фото А. ОВЧИННИКОВА. Фотохроніка ТАРС.

Танець — це завжди природно, коли йде він від душі, коли виражає радість, голодність, буття. Сучасний молодіжний танець — це перш за все розкутість, якість, а не, наприклад, має свої чіткі естетичні норми. Так вважає й випусниця Погребняківської середньої школи Новгородківського району Тетяна ПОШИВАЙЛО, яку ви бачите на фото. Вона активна учасниця художньої самодіяльності Погребняківського сільського будинку культури № 3, вже не перший рік захоплюється сучасними молодіжними танцями. Дівчина мріє навчатися на хореографічному відділенні культурно-освітнього училища.
Фото С. ФЕНЕНКА.

КОРОТКО
ПРО ЇХНІ ЗВИЧАЇ

Собачий... концерт

В одному з найбільших концертних залів США «Карнегі-холлі», на сцені якого виступали ушлюблені співаки багатьох країн світу, відбувся незвичайний концерт: піаніст і композитор із сумнівною репутацією К. Ньюрок вийшов до роялю у супроводі двох собак. Почалося «виконання»... «Сонати для фортепіано і собак у чотирьох частинах». Один пес під акомпанемент свого хазяїна завивав, другий скаженно гавкав, «Оригінальний тріо» обурило публіку.

Марафон довелося припинити

Власник однієї з дискотек французького міста Лівінгдона влаштував «танцювальний марафон». Переможцям він пообіцяв 60 тисяч франків.

Під сатаністську музику та сліпуче світло прожекторів почали виснажливий конкурс 89 учасників. Після 64 годин «марафону» їх залишилося на майданчику п'ятеро. Але довелося втрутитись місцевим властям і припинити знушання з людей.

Аукціон і безробіття

Незвичайна «прем'єра» відбулася на лондонському аукціоні «Фліпс»: на ньому прозвучав новий «твір» композитора Річарда Різона «Сюїта для безробітних піаністів для... 40 роялів». Мета цього «концерту» далека від мистецтва. Як повідомила газета «Файненшл таймс», він мав розрекламувати оголошений аукціоном продаж музичних інструментів. Для «прем'єри» відібрали 40 безробітних музикантів, кожному з них заплатили по... 5 фунтів стерлінгів. А один тільки проданий рояль «Стейнвей» було оцінено у вісім тисяч.

За матеріалами преси підготував
Н. КРАВЧЕНКО.

Танці під гумовою зіркою

Вечорами на Санта-фо, одній із центральних вулиць Буенос-Айреса, вишиновується довга шеренга підлітків. Дуже терпляче вони чекають відкриття дверей, на яких прикріплена скромна табличка з єдиним словом — «дискотек».

Мода в стилі «дискотек» зайняла серед молоді міцні позиції. Недавно кінотеатри багатьох західних країн підраховували прибутки від прокату американських фільмів «Лихоманка в суботу ввечері» та «Брильянти» з участю Джона Траволти. Масовий юнацький аудиторії запропонували не тільки ритми, одяг і зачіски в стилі «дискотек». Водночас був піднесений певний еталон сучасного молодого чоловіка західного зразка: зовні весела і симпатична, а на ділі вульгарного обивателя з примітивним мисленням, єдина мрія якого — стати королем дискотек.

Для штампування «супермодних хлопців» було розгорнуто будівництво оснащених найсучаснішою апаратурою «конвейєрів». У терміновому порядку споруджувалися величезні танцювальні у передмістях аргентинської столиці, де проживає основна частина населення Великого Буенос-Айреса.

«Тепер у нашої молоді є нарешті свої «храми шуму і електроніки», — по-

відомив читачам місцевий журнал «Кларінговіст», При надзвичайно високих цінах на землю кожна з нових дискотек займає площу півтора квадратних кілометри і розрахована на 1250 чоловік. Динаміки здатні довести рівень гучності до 110 децибел.

У кожному «храмі» близко півсотні службовців, причому частина з них приставлена біля входу, щоб відпихати хлопців і

дівчат, одяг яких не відповідає стилю «дискотек». Ну, а ті, хто цей стиль витримав, потрапляють, за словами хазяїна однієї з дискотек, у «світ прийдешнього, у світ фантазії». У його закладі «символи майбутнього» представлені роботом, двома підвішеними до стелі ляльками і зіркою з посрібленої гуми.

Що ж до фантазії, то цей убогий набір, а також гуркіт музики, що точно відтворює рівню шуму при запуску ракети. Очевидно, покликані занести юних аргентинців у невідому далечину. Чимдалі від реальної дійсності. Від пошуку життєвого шляху, від громадянської зрілості, від роботи за свої права. Спрямовані на це старання виявилися безуспішними. Тому, що нині у величезних танцювалах, під плаваючими у сигаретному диму гумовими «символами фантазії і майбутнього» конвульсивно витанцюють живі, у плоті і крові,

«роботи», «ляльки» і «зірки дискотек».

...Його звали Хуан Карлос. Прізвисько Робот він одержав, танцюючи у дискотекі передмістя Кілемес майже безперервно з однієї надцяті вечора до п'ятої ранку. «Якось», — розповідає Робот, — у дискотекі погасло світло, але я продовжував танцювати, освітлений променем прожектора. Потім мені хазяїн подякував за «шоу».

Відтоді я маю право на безплатний вхід і проводжу тут увесь вільний час. Заасідники дискотек щиро впевнені, що знайшли нарешті притулок від своїх проблем — самотності, одноманітності життя, страху перед реальним світом. Та послужливо підсунута «атмосфера майбутнього» виявляється не такою вже безневинною для молоді, як може здатися на перший погляд. Невипадково ж власники дискотек —

люди досить меркантильні — пішли на додаткові витрати, виключивши об'єкт медпрацівників. Встановлена в дискотеках стає причиною нервових захворювань.

Недавно північноамериканський вітер заніс в Аргентину чергову інфекцію. На екрани Буенос-Айреса та інших міст була запущена чергова музична стрічка американського виробництва під назвою «Флешданс». Цей фільм, якщо вірити рекламі, вносить новий струмінь в моду «дискотек». Не дивно, що молодь буквально атакувала кінотеатри.

Головну роль виконувала американка Джелліфер Белс. Її героїня — проста електрозварниця, якій зрештою вдається здійснити заповітну мрію, половивши приємну комісію зопальним танцем у стилі «дискотек» і потрапити в театральну труп. Мабуть, настав час штампувати «королеви»...

К. СТАСЕВИЧ,
кор. АПН.
Буенос-Айрес.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

НІЧЕНЬКА-ЦИГАНКА

Музика Олексія СЕМЕНОВА
Слова Вадима КРИЩЕНКА

Віля хати печоріють малюки,
Вілий цвіт рум'яніється в саду.
Голос твій близький такий і далі,
Промовляє: я прийду, прийду.

ПРИСПІВ:
Місяць срібло розсипає своє,
Ой, чарує ніченька-циганка,
У душі стривожений до ранку
Хвилями чекання витрає.

Шепче до криниці тихо колос,
Вечір йде напиться води.
Твій такий близький і далі,
Промовляє: я прийду, прийду.

ПРИСПІВ:
Падають з небес ласкаві зорі,
Чи зловлю зориночку свою?
Під віном твоїм надії прозорих
Я зеленим ясенем стою.
ПРИСПІВ.

Калейдоскоп «Диск-залу»

У Московському театрі естради готується мюзикл, що повторює сюжет відомого фільму Ельдара Рязанова «Службовий роман». Музику до нього написав Олександр Журбін, автор рок-опери «Орфей і Еврідика» та багатьох пісень. На головну роль буде запрошена Людмила Гурченко.

Ансамбль «Здрастуй, пісню» поміняв свій склад. До нього увійшли музиканти, які працювали раніше як студійна група композитора Вячеслава Добришина: Сергій Попов (гітара, вокал), Сергій Мазас (саксофон, вокал), Ігор Єрастов (бас-гітара, контрабас), Микола Сафонов (ударні), Ігор Матві-

єнко (клавішні). Єдина учасниця попереднього складу ВІА — солістка Галіна Шевелева.

До третього диска Жанин Бічевської «Пісні Булата Окуджави» увійшли популярні його композиції «По Смоленської дорозі», «Пісенька старого шарманщика», «Три сестри», «Наша життя — не гра» та інші. Всі аранжування зробила сама співачка.

ЦЕ — ЦІКАВО

Аеробіка

Багатьом запам'яталась телевізійна передача, яка розповіла про заняття аеробікою студенток і викладачок Московського інституту нафтохімічної і газової промисловості імені Губкіна. Керує ними старший викладач кафедри фізичного виховання С. В. Краміна. Ентузіаст аеробі-

ки, Краміна стала і її теоретиком.

— Аеробіка, — говорить Світлана Василівна, — це передусім вид фізичного виховання, який допомагає оформити фігуру, підтримувати високий життєвий тонус, зміцнити здоров'я. В той же час наша гімнастика дає величезний емоційний заряд, якого досягаємо за допомогою танцю і спеціальних вправ, виконуваних під музику.

Фольклорний ансамбль села Микільського Світловодського району, яким керує Микола Ластабеженко, — ще зовсім молодий самодіяльний колектив. Але і в своєму, і в сусідніх районах його твор-

чість вже встигла полюбити. В репертуарі ансамблю — старовинні російські народні пісні, а за інструмент для акомпанементу слугують не лише баян та балалайка, а й дерев'яні ложки і самовар.

На знімку: ансамбль під час виступу у селі Глинське Світловодського району.

Фото Л. ТАРАСЕНКА.

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

На українському язичку.

БН 02993.

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Луначарського, 36.

Обсяг 0,8 друк. арк.

Індекси 61103.

ТЕЛЕФОНИ: редактора — 2-45-00; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; листів і масової роботи — 2-45-36; пропаганди — 2-45-36; учнівської молоді — 2-46-87; військово-патріотичного виховання та спорту, фотолaboratorії — 2-45-33; оголошень — 2-56-05; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Зам. № 389. Тираж 50 000.

Газета виходить у півторці, четвер і суботу.
Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глинки, 2.